26/03/2023

Κυριακή Δ’ των Νηστειών: Θέλουμε να ανεβούμε την κλίμακα για να συναντήσουμε τον Χριστό;

/ Γνώμες

Γράφει ο Σωτήριος Θεολόγου

Κυριακή Δ’ των Νηστειών, αγαπητοί μου, και βρισκόμαστε προς το τέλος της Αγίας Τεσσαρακοστής με αποκορύφωμα τα πάθη του Χριστού. Χθες εορτάσαμε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου· εκείνο το χαρμόσυνο μήνυμα το οποίο θα γίνει η σωτηρία για όλους τους ανθρώπους και η ταπείνωση της Παναγίας στο θέλημα του Θεού.

Σήμερα, το Ευαγγέλιο μάς αναφέρει το θαύμα με τον σεληνιαζόμενο νέο. Ήταν ένας πατέρας που ο γιος του είχε δαιμόνιο και ήρθε στον Χριστό για να τον θεραπεύσει. Πρώτα, όμως, πήγε στους μαθητές Του, αλλά δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα και λέει ο Χριστός: «ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» («Ω άπιστη γενεά, έως πότε θα είμαι μαζί σας; Έως πότε θα σας βαστάξω;»). Τότε, διέταξε να φέρουν το παιδί κοντά Του. Μόλις είδε τον Χριστό, το δαιμόνιο τράνταξε το παιδί, έπεσε στη γη και κυλιόταν αφρίζοντας. Από τότε που ήταν παιδί απαντάει ο πατέρας στην ερώτηση του Χριστού για τον

καιρό με το δαιμόνιο. Στην ευσπλαχνία που ζητάει ο πατέρας από τον Χριστό, λαμβάνει την απάντηση: «εἰ δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» («Αν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά για εκείνον που πιστεύει»). «Πιστεύω, Κύριε βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ» («Πιστεύω Κύριε· βόηθα με την απιστία»). Με δυνατή κραυγή ο Χριστός διώχνει το δαιμόνιο από το νέο και σηκώνει το νέο υγιή.

Όταν ο Χριστός πήγε στο σπίτι, ρώτησαν οι μαθητές γιατί δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε εμείς, για να λάβουν την απάντηση: «τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία» («Τα πονηρά πνεύματα δε βγαίνουν παρά με προσευχή και νηστεία»). Στο τέλος, ο Χριστός διδάσκει στους μαθητές Του ότι θα παραδοθεί στα χέρια των ανθρώπων, θα Τον σκοτώσουν και την τρίτη ημέρα θα αναστηθεί.

Ας σταθούμε στο γεγονός ότι ο νέος είχε δαιμόνιο από μικρή ηλικία. Τι σημαίνει αυτό;

Από πολύ μικρή ηλικία, μαθαίνουμε το κακό. Γινόμαστε παρατηρητές των κακών και των υλικών πραγμάτων. Έχουμε μία τάση να προσελκυόμαστε από κάθε τι φαντασμαγορικό και ωραίο. Θέλουμε στη ζωή να πετύχουμε καλή δουλειά, καλά λεφτά, να φτιάξουμε καλή οικογένεια, σταδιοδρομία με δόξα και πολλούς φίλους.

Αυτά δεν θέλουμε;

Αν ρωτήσουμε κάποιους ανθρώπους, σίγουρα θα μας πουν κάποια από τα προηγούμενα χαρακτηριστικά για μία πετυχημένη ζωή.

Το πιο θλιβερό, όμως, είναι ότι και κάποιοι χριστιανοί (αυτοί που πηγαίνουν εκκλησία, ακούνε το Ευαγγέλιο και προσπαθούν να έχουν μία πνευματική ζωή) τα παραπάνω χαρακτηριστικά θέλουν στη ζωή τους.

Γιατί;

Γιατί, δεν έχουμε μάθει ποιος είναι ο σκοπός του ανθρώπου. Δεν έχουμε μάθει να εστιάζουμε και στη μετά θάνατον ζωή. Νοιαζόμαστε μόνο για την παρούσα ζωή. Τι θα φάμε και τι θα πιούμε.

Όλοι μας τρέχουμε σε γιατρούς για το σώμα μας. Όταν κάτι προκύψει στο σώμα μας, κάνουμε αλλεπάλληλες εξετάσεις για να βεβαιωθούμε τι είναι αυτό και πώς να το αντιμετωπίσουμε.

Ποιοι από εμάς τρέχουμε για την ψυχή μας;

Ποιοι από εμάς νοιαζόμαστε για τη θεραπεία της ψυχής μας;

Σχεδόν κανένας.

Γιατί νοιαζόμαστε μόνο για τα επίγεια. Όπως και ο νέος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής.

Έχουμε το δαιμόνιο -ας μου επιτραπεί η έκφραση- των επιγείων υλικών αγαθών. Τα καλύτερα ρούχα, την καλύτερη διασκέδαση, την καλύτερη δουλειά και τα περισσότερα χρήματα.

Για να καταφέρουμε να προσεγγίσουμε το Χριστό, χρειάζεται να σκαρφαλώσουμε στην κλίμακα -στη σκάλα- των αρετών. Ταπείνωση, υπακοή στον πνευματικό, νηστεία, μετάνοια, συμμετοχή στο Άγιο Ποτήριο. Όλα αυτά μάς οδηγούν πιο κοντά στο Χριστό και στην μετέπειτα αιώνια ζωή.

Το παράδειγμα μάς το δίνει και ο σημερινός εορταζόμενος Άγιος· ο **Άγιος Ιωάννης της Κλίμακος**, ο οποίος απευθύνεται στον καθένα από εμάς μέσα από το βιβλίο του, την «Κλίμαξ». Είναι ένα πνευματικό βιβλίο το οποίο απευθύνεται σε όλους μας για την ψυχική μας θεραπεία. Μας ανεβάζει από τη γη στον ουρανό.

Το ερώτημα είναι: Θέλουμε να ανεβούμε την κλίμακα για να συναντήσουμε το Χριστό; Θέλουμε να γίνει η επίγεια ζωή μας, οδός προς την αιώνια ζωή;

Πηγή: pemptousia.gr